

HET 60-MINUTEN HUWELIJK

Het 60-minuten huwelijk

Rob Parsons

GIDEON

HET ZESTIG MINUTEN HUWELIJK

Copyright © 1997 Rob Parsons, The Salt Trust, Cardiff, UK
All Rights Reserved

First published in Great Britain by Hodder and Stoughton Ltd

Originele titel: The Sixty Minute Marriage

Auteur: Rob Parsons

Copyright © 1997 Nederlandse vertaling: Gideon

Vertaling: Veerle De Witte

Omslagontwerp: David Sørensen

Druk: Boekentuin, Zwolle

Jaar van uitgave: september 1999

4e druk: februari 2006

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 90-6067-758-7

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint,
microfilm or any other means without written
permission of the publisher.

Voor Emily – vijf jaar oud

Inhoud

Het meisje in de dierentuin 11

Laat de clowns maar komen! 15

- Doelstelling 1:
Doeltreffende communicatie ontwikkelen 20
Actiepagina 29
- Doelstelling 2:
Tijd nemen 31
Zestig seconden pagina 38
- Doelstelling 3:
Conflicten overleven 40
Actiepagina 48
- Doelstelling 4
Aanvaarden wat ik niet kan veranderen 50
Zestig seconden pagina 54
- Doelstelling 5
Jacht maken op spoken 55
Actiepagina 60
- Doelstelling 6
Als ouders geestelijk gezond blijven 62
Zestig seconden pagina 68

- Doelstelling 7
Geloven in vrijen 69
Actiepagina 81

 - Doelstelling 8
Omgaan met schulden 83
Zestig seconden pagina 92

 - Doelstelling 9
Twee keer nadenken – in het belang van de
kinderen 93
Eén seconden pagina 99
Actiepagina 100

 - Doelstelling 10
De illusies verdrijven 101
Actiepagina 109
Zestig seconden pagina 110
- Noten 113

Een woord van dank

Zoals altijd en overal, ben ik heel veel mensen mijn dank verschuldigd.

Dank aan: Jonathan Booth, Lyndon Bowring, Charlie Colchester, Tom Beardshaw, Jim Boston, Jacqui Butler, Lisa Curtis, Susan Davies, Kate Hancock, Janie Lawry, Peter Mortimer, Helen Payton, Sheron Rice, Keith Tondeur, Steve Williams en Judith Longman, mijn redacteur.

In het bijzonder dank aan Dianne, Katie en Lloyd – met wie ik samen een gezin vorm.

Het Meisje in de Dierentuin

De dierentuin was om negen uur open gegaan en mijn zoon en ik waren de eerste klanten. Om half drie 's middags zag ik de man. Eerder op de dag zou hij mijn aandacht niet getrokken hebben, maar ik had er eerlijk gezegd genoeg van de zeehonden uit het water of de gorilla's uit hun binnenverblijven te lokken, en ik had het al lang opgegeven een gemeen uitziende slang wakker te maken. Ik verkeerde in de terminale fase van wat iemand ooit "dierentuinmoeheid" noemde. Ik had een ijsje gekocht, een zitplaats gevonden en hield mij bezig met het bekijken van mensen.

Ik zat te kijken naar de top-kandidaat voor de "perfecte-vaderprijs". Terwijl andere ouders lagen te suffen op het gras, of alleen nog maar met een lege blik naar de apenkooi starden, gaf hij zijn dochter alle aandacht. Het ene moment tilde hij haar op om naar de olifanten te kijken, het andere moment knielde hij naast haar neer om geduldig uit te leggen waarom apen rode billen hebben. (Ik wou dat ik zo dichtbij was geweest dat ik had kunnen horen wat hij zei). Hij voedde niet alleen haar verstand: in een half uur tijd had zijn kind een zak chips, een lolly in de vorm van een beer en een zak popcorn geconsumeerd.

Uiteindelijk werd zelfs hij moe, liet zijn dochter een

leguaan kwellen en plofte neer op de zitplaats naast mij. De man was intussen mijn held geworden en dat zei ik ook tegen hem. Ik weet niet zeker wat ik verwachtte, misschien dat hij schouderophalend zou zeggen: “Iedere vader zou het doen”. Dat gebeurde niet. We kregen een gesprek dat bijna een uur duurde.

Zijn huwelijk was twee maanden geleden op de klippen gelopen en zijn vrouw had de voogdij over hun enige kind gekregen. Dit was *zijn* zaterdag met Emily. Uit zijn portemonnee trok hij een foto met ezelsoren. Op de voorgrond zat een vrouw in een ziekenhuisbed, met een pasgeboren kind in haar armen. Hij stond naast haar met zijn arm om haar schouder. Al hun aandacht was voor de baby.

Als ik een woord moest vinden om die vervaagde polaroidfoto te ondertitelen, zou ik waarschijnlijk kiezen voor “hoop”. Ze hadden plannen voor dat kind. De babykamer was ruim vier weken voor haar geboorte klaar, maar de dromen reikten veel verder dan de babytijd. Dit was *hun* kind.

Opeens kwam de man tot leven. Hij begon me te vertellen over Emily’s eerste woorden, over de datum van haar eerste wankele stapjes en over de tijd dat zij drie was en hij en Claire haar een moment kwijt waren geweest in een warenhuis vol mensen die kerst-inkopen deden.

Je zou wel hard of dom moeten zijn, om op die dag bij deze man weg te lopen. Terwijl ik zat te luisteren, voelde ik een enorm stuk verdriet bij me opkomen. Maar niet alleen voor hem. Ik stelde me Emily’s moeder voor, die wachtte tot ze thuiskwam. Iemand die vanachter de gordijnen zou kijken en, bij het horen van de bel, vlug

naar de deur zou lopen en haar binnen zou laten, onder het mompelen van “tot ziens” tegen de man die nu een vreemdeling voor haar was. En die moeder zou haar uiterste best doen voor haar kind, maar het zou moeilijker zijn dan ze zich ooit had voorgesteld.

Ik voelde verdriet over het kind dat nu één been over de rand van een bankje liet slingeren en hoopvol pinda's naar de mussen zat te gooien. Ze was een statistisch gegeven: een kind uit een gebroken gezin. Maar wat betekende dat? Wat was er gebroken en hoe was dat gebeurd? Zou het ooit hersteld kunnen worden?

Ik vroeg me af of iemand iets had kunnen zeggen of schrijven waardoor deze drie een betere kans hadden gekregen. Dit boekje is mijn antwoord op die dag.

Het Zestig Minuten Huwelijk is een klein boekje. Ik heb het zo geschreven dat je het in één uur kunt lezen. Met regelmatige tussenpozen zijn er “Zestig Seconden Pagina's” die alles opsommen wat eerder aan de orde geweest is. En er is één “Eén Seconde Pagina”! Hier en daar in het boek zijn er “Actie Pagina's”. Ik heb verscheidene mensen gevraagd simpele lessen door te geven die zij in hun huwelijk hebben geleerd. Kies die lessen die je kunnen helpen.

Allerlei soorten mensen zullen dit boek lezen. Sommigen zullen aan het begin van hun gezamenlijke leven staan, anderen gaan door een traumatische periode heen die hen uit elkaar dreigt te drijven. Sommigen zullen de pijn van een scheiding uit ervaring kennen. Ik heb het over kinderen gehad, maar ik weet dat niet iedereen vader of moeder zal worden. Sla bij deze of andere onderwerpen eenvoudig over wat je niet interesseert.

Het is je wellicht opgevallen dat het boekje is opgedragen aan Emily. Zij is inderdaad het kind dat ik in de dierentuin ontmoet heb. Iedere dag worden honderden kinderen beïnvloed door de scheiding van hun ouders. Zij vertegenwoordigt ieder van hen. Ik heb hoge verwachtingen van dit boek. Ik wil dat het een steun is voor mensen die een huwelijk overwegen. Ik geloof dat het sterke huwelijken beter in staat zal stellen het hoofd te bieden aan de moeilijke tijden die zeker zullen komen. Bovenal heb ik het geschreven “voor de kinderen”. Mijn droom is dat door dit boek een andere Emily haar vader niet zal verliezen.

Laat de clowns tevoorschijn komen!

Toen ik vijf jaar oud was, nam m'n vader mij en drie vriendjes mee naar het circus. Ik ben vergeten wat de anderen het mooiste vonden, maar ik werd verliefd op de clowns. Voor een jongetje van vijf is dat op zich niet zo gek, want ze jongleerden zonder de bal te laten vallen, vielen zonder zich pijn te doen en trokken zich van geen enkele regel iets aan. Hoewel ik dat natuurlijk allemaal prachtig vond, werd ik vooral dol op clowns omdat ze nooit verdrietig zijn.

Ik weet niet meer precies waarom dat op die leeftijd al zo belangrijk voor mij was. Waarschijnlijk omdat ik, in de ongeveer zestig maanden die ik op deze planeet had doorgebracht, al heel wat trauma's had opgelopen. Mijn konijn was bijvoorbeeld gestorven, en mijn plastic speelgoedsoldaatje was onthoofd. Ik kan zelfs nu nog wel eens verdrietig zijn om die gebeurtenissen. Maar clowns lachten altijd; zij hadden nooit te maken met verdriet; ze waren daar immuun voor.

Daarom was ik dol op ze, totdat ik negen jaar oud werd. Twee dagen na mijn verjaardag zat ik te kijken naar een film over een circus. Terwijl ik ademloos toekeek, zoomde de camera plotseling in op een caravan die in de buurt van de tent stond. Op de deur stond in sjieke letters "Coco". De wonderen van de techniek stel-

den mij in staat een kijkje te nemen in het “heilige der heiligen” van de beroemdste clown ter wereld.

Mijn held zat op een bed. Hij huilde. Naast hem lag een masker dat hem toelachte. Toen ik dit zag, moest ik ook huilen.

Duizenden mensen denken dat ze altijd een glimlach op hun gezicht moeten hebben zoals een clown. Ze gaan ervan uit dat niemand zal begrijpen hoe traumatisch het is waar zij doorheen gaan. Vaak begin ik één van onze huwelijkseminars op deze manier: ik kijk naar het publiek dat misschien wel uit zo’n duizend mensen bestaat en zeg: “Niemand heeft me gisteren iets over jullie verteld. Niemand heeft me gisteravond opgebeld met de mededeling: Tussen haakjes, Bob en Carolien zullen in de zaal zitten. Ze hebben het heel moeilijk. Zeg iets wat hen zou kunnen helpen.” Als ik dat niet zeg, zullen mensen inderdaad denken dat iemand met mij over hen gepraat heeft.

Tijdens mijn lezingen spreek ik meestal over mensen die niets meer voor elkaar voelen. Na elf jaar huwelijk en drie kinderen zouden ze dolgraag van hun man of vrouw verlost willen zijn. Soms stellen ze zich voor dat ze bericht krijgen dat hun echtgenoot overleden is; en ze schamen zich. Toch dromen ze over vrijheid en over een nieuwe liefde die zo anders zal zijn dan hun “oude”.

Ook heb ik het tijdens mijn toespraak over mensen die moeilijk het hoofd boven water kunnen houden wegens financiële problemen en die alles behalve verliefd zijn, en over mensen wier seksuele relatie bijna dood is. Ik praat over de man die sinds kort een verhouding heeft. Hij is met zijn vrouw naar het seminar toegekomen, terwijl zij van niks weet. Zelfs tijdens mijn

lezing denkt hij voortdurend aan zijn nieuwe relatie.

Zulke mensen kom ik tegen in elk publiek, maar ze denken altijd dat ze de enigen zijn. Ook al schreeuwen de media hun toe dat hun situatie normaal is, en ook al kennen ze vrienden die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, ze voelen zich enorm geïsoleerd. Ze horen een stemmetje zeggen: “Niemand kan jouw situatie begrijpen, laat staan veranderen.” Door dit gevoel van isolering en door de manier waarop we al die jaren trouw ons masker hebben gedragen en hebben gezegd “Ja goed, en met jou?” gaat onze liefde kapot en wordt het moeilijk om antwoorden te vinden.

Als we ons masker afzetten...

Ik weet heus wel dat dit geen gemakkelijke onderwerpen zijn. Ik heb tot meer dan honderdduizend mensen uit verschillende culturen over het huwelijk gesproken. Ik krijg duizenden brieven, waarvan vele hartverscheurend zijn. Ik maak me geen illusies over de moeilijkheden die we in ons huwelijksleven tegenkomen, vooral omdat mijn vrouw Dianne en ik al meer dan vijfentwintig jaar getrouwd zijn. Wij hebben moeilijke perioden doorgemaakt, en er zullen er zeker nog meer volgen, want niemand is er immuun voor. Ik heb mensen begeleid die lichamelijk, seksueel en geestelijk mishandeld waren. Voor enkelen van hen was scheiden noodzakelijk, om zichzelf en hun kinderen te beschermen, maar ik heb ontdekt dat veel huwelijken op de klippen lopen door de druk van de dagelijkse beslommeringen, die steeds sterker wordt totdat je er uiteindelijk onder bezwijkt.